

Arrest

nr. 77 472 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 5 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2009 dient hij hierop een aanvulling in onder de vorm van een typeformulier regularisatieaanvraag.

Op 4 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 55 528 van 3 februari 2011 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 8 juni 2011 leggen verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 24 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden volgende documenten voor te leggen: bewijzen dat ze elkaar één jaar kennen of één jaar samenwoont of een gezamenlijk kind hebben.

Op 27 september 2011 legt verzoeker foto's voor.

Op 18 oktober 2011 stelt de lokale politie een positief verslag van samenwoning op.

Op 22 november 2011 wordt de vraag aan verzoeker om bijkomende documenten voor te leggen als volgt gecorrigeerd: bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen of één jaar samenwoont of een gezamenlijk kind hebben + bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg + bewijs behoorlijke huisvesting + ziektekostenverzekering Belg + familie.

Op 29 november 2011 legt verzoeker foto's voor, getuigenverklaringen en een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering van zijn partner en zichzelf.

Op 12 december 2011 legt verzoeker bijkomende getuigenverklaringen voor en een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing van zijn partner voor de aanslagjaren 2010 en 2011.

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, die op 24.08.2011 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereiste door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Foto's waar de datum bij geschreven werd: deze foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien de authenticiteit ervan niet kan getoetst worden.

- Foto's met datum: op de foto met als datum 03.09.2009 staat enkel betrokkene. Deze foto vormt bijgevolg geen bewijs voor de relatie. Foto's met als datum 12.10.2009, 01.06.2010, 05.03.2010, 20.06.2010, 10.05.2010, 15.06.2010, 05.06.2010: de datum van deze foto's is te recent om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen. Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat op basis van een aantal foto's de relatie afdoende bewezen zou zijn.

- Een aankoopbon dd. 24.06.2010: aangezien op dit document geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt deze bon geen bewijs voor de relatie.

- Verklaringen op eer door derden: deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bovendien kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

*Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(...).*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden

Doordat: verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord

Zodat de voormelde beslissing de Richtlijn 2004/38 schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting

Verzoeker onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdane mevrouw J. P.

Verzoeker en Mevr. P. hebben reeds een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd en wonen samen aan het adres voornoemd te KORTRIJK – HEULE.

Verzoeker erkent dat zowel onder de oude wetgeving (artikel 40bis VW) als onder de huidige wetgeving (artikel 40ter VW) de partner dient te bewijzen dat het hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belg (of EU burger).

Dit is het geval wanneer:

- *Ze gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of,*
- *Ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of,*
- *Ze een gemeenschappelijk kind hebben*

Volgens de richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van 'duurzaamheid' van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen. De lidstaten moeten elke weigering van een aanvraag degelijk en schriftelijk motiveren en de betrokkene moet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing.

De Commissie herhaalt ook dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem (zie : www.vreemdelingenrecht.be).

Verzoeker maakte dienaangaande een aantal stukken over aan de bevoegde diensten te KORTRIJK.

Stukken welke blijkbaar door verweerster niet als afdoende werden bevonden. Visie welke verzoeker niet deelt. Men vraagt dat men het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zou bewijzen. Het is dan ook maar normaal dat naast foto's tevens verklaringen van vrienden, kennissen edm. worden voorgelegd. Zij zijn immers de best geplaatste personen om een attestatie te doen.

Deze verklaringen dan ook afschilderen als opgesteld 'pour les besoins de la cause', daar men de waarachtigheid ervan niet kan nagaan, gaat een brug te ver.

Het stond verweerster trouwens altijd vrij om zich nader te informeren en desgevallend bepaalde personen te horen, dan wel de stukken van valsheid te betichten.

Reeds bij schrijven van 26.10.2010 vestigde de raadsman van verzoeker de aandacht van de Ambtenaar van Burgerlijke Stand te KORTRIJK er op dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw P. en zij samenwonen aan de (...).

Wanneer verweerster met de nodige zorg het administratief dossier had doorgenomen dan diende zij tevens kennis te hebben van voornoemd schrijven.

Wanneer raadsman van verzoeker dit schrijft op 26.10.2010 dan moge duidelijk zijn dat verzoeker en mevrouw P. vóór deze datum reeds samenwoonden.

Verzoeker kan dan enkel en alleen concluderen dat wanneer alle stukken erbij worden genomen (inclusief voornoemd schrijven van de raadsman van verzoeker) hij wel degelijk op afdoende wijze bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie met Mevrouw P.

Hierbij dient immers rekening te worden gehouden met de doelstelling van de voornoemde Richtlijn vrij verkeer (cfr supra).

Verzoeker en mevrouw P. hebben op 08.06.2011 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

Hiermee wil(d)en zij de duurzaamheid van hun relatie bestendigen.

Naast dit gegeven kan toch niet gekeken worden. De eenheid van dit feitelijk gezin dient te worden gevrijwaard.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de vreemdelingenwet door middel van de wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ook het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermeldt in zijn artikel 1 dat dit besluit de bepalingen integreert van de richtlijn 2004/38/EG. Tevens verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij besluit dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze richtlijn.

2.1.3.1. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, meer bepaald door middel van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

2.1.3.2. Verzoeker uit tevens kritiek op het feit dat de door hem ingediende stukken niet werden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Hij meent dat de foto's en de getuigenverklaringen hiervan wel een bewijs vormen, evenals een brief van zijn raadsman van 26 oktober 2010 gericht tot de stad Kortrijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Hij diende dus het bewijs te leveren van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie (in dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het tweede middel). Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker volgende bewijsstukken voorlegde: een verklaring van wettelijke samenwoning van 8 juni 2011, foto's (enerzijds eigenhandig gedateerd op 29 augustus 2009 en anderzijds digitaal gedateerd op data tussen 5 maart 2010 en 20 juni 2010), een factuur van 24 juni 2010 van een postorderbedrijf op naam van verzoekers partner, getuigenverklaringen, een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering van zijn partner en zichzelf sedert 24 juni 2011, een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing van zijn partner voor de aanslagjaren 2010 en 2011.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Foto's waar de datum bij geschreven werd: deze foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien de authenticiteit ervan niet kan getoetst worden.

- Foto's met datum: op de foto met als datum 03.09.2009 staat enkel betrokkene. Deze foto vormt bijgevolg geen bewijs voor de relatie. Foto's met als datum 12.10.2009, 01.06.2010, 05.03.2010, 20.06.2010, 10.05.2010, 15.06.2010, 05.06.2010: de datum van deze foto's is te recent om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen. Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat op basis van een aantal foto's de relatie afdoende bewezen zou zijn.

- Een aankoopbon dd. 24.06.2010: aangezien op dit document geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt deze bon geen bewijs voor de relatie.

- Verklaringen op eer door derden: deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden."

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat de feitelijke en waarachtigheid van verklaringen op eer door derden niet kunnen worden getoetst en bijgevolg niet aanvaard worden als een afdoende bewijs. Het is immers niet onwettig om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden, kennissen en/of collega's. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting alleszins niet aan dat het kennelijk onwettig of onredelijk is om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en kennissen.

Inzake de foto's blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op de foto van 3 september 2009 enkel verzoeker voorkomt zodat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat deze geen bewijs kan vormen van de relatie. Inzake de foto's van latere datum wordt terecht gesteld dat deze te recent zijn om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen: verzoeker moest immers bewijzen voorleggen dat hij en zijn partner samenwoonden één jaar voor de aanvraag op 24 juni 2011 of dat ze elkaar al twee jaar kennen. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat foto's uit 2010 waarop het koppel gezamenlijk voorkomt de duurzaamheid van de relatie (die aangetoond wordt door een samenwoning van minstens één jaar of door het elkaar kennen sedert twee jaar) niet bewijzen. Door de loutere opmerking dat verzoeker de visie van de gemachtigde niet deelt, slaagt hij er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding.

Ten slotte wijst verzoeker op een brief van zijn advocaat van 26 oktober 2010 gericht tot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kortrijk. Deze brief bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt dat verzoeker en zijn partner samenwonen op hetzelfde adres. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker deze brief niet heeft voorgelegd als bewijsstuk in het kader van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zoals reeds gesteld komt het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoeker heeft op 24 juni 2011, 27 september 2011, 29 november 2011 en 12 december 2011 stukken voorgelegd inzake zijn aanvraag. De brief van de advocaat van 26 oktober 2010 bevindt zich daar niet bij, wel een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 8 juni 2011. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner.

Ten overvloede wordt vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag van 24 juni 2011 onafgebroken hebben samengewoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van artikel 40 bis oud/huidig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 Doordat verweerster geweigerd heeft het verblijfsrecht van verzoekster te erkennen Terwijl verzoeker overeenkomstig artikel 40 bis oud / huidig artikel 40 ter Vw., wel degelijk recht heeft om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, Zodat de aangevochten beslissing voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Partners van een Belg kunnen onder welbepaalde voorwaarden een verblijfsrecht op het grondgebied van het Rijk verkrijgen,

Zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld dient de relatie welke verzoeker onderhoudt met de Belgische onderdane, mevrouw P. wel degelijk bestempeld te worden als duurzaam en stabiel.

Mevrouw P. is gepensioneerd en geniet een maandelijks pensioen van om en bij de 1.104,11.

Zij is eigenares van een woning welke door partijen wordt betrokken. Woning waarvan de lening volledig is terugbetaald.

Het feitelijk gezin beschikt derhalve over voldoende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften te voorzien.

Dit niet alleen wanneer rekening wordt gehouden met het oude artikel 40 bis Vw (geldend op het ogenblik van de aanvraag van verzoeker), maar tevens met het nieuwe artikel 40ter Vw,

Hoewel de onmiddellijke toepasbaarheid van artikel 40ter VW op onderhavig verzoek in vraag kan gesteld worden, wenst verzoeker te benadrukken dat artikel 40ter VW weliswaar voorziet dat de Belg dient te bewijzen dat hij een inkomen heeft van minstens 120 % van het leefloon dit niet stringent mag benaderd worden.

In de wet, de rechtsleer en de rechtspraak wordt immers - gevolg aan o.m. het arrest ZAMBRANÖ - dienaangaande gesteld dat indien men een inkomen lager heeft dan het referentiebedrag de Dienst Vreemdelingenzaken zal onderzoeken of de bestaansmiddelen voldoende zijn op basis van de eigen behoeften van het gezin en dit voor elke zaak afzonderlijk.

In casu valt het inkomen van mevrouw P. juist onder de hierboven aangehaalde grens. Gezien zij eigenaar is van de woning welke zij betrekken, er geen verdere leningslast is, en zij met de beschikbare middelen goed rond komen, kan het gezin wel degelijk in zijn eigen behoeften voorzien.

Verzoeker meent dan ook wel degelijk te kunnen stellen aan de wettelijke bepalingen ter zake te voldoen. Minstens diende hij wanneer de evenredigheidstoets op een correcte wijze zou zijn doorgevoerd, een verblijfsrecht te verkrijgen (cfr infra).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker uiteraard dient te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap. Het komt volgens de verwerende partij aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner beroept toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert volgens de verwerende partij dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om erop te wijzen dat verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan.

De verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het inkomen van verzoekers partner doen volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Zelfs indien deze kritiek terecht zou zijn, *quod non*, ondersteunen de overige motieven de bestreden beslissing op voldoende wijze volgens de verwerende partij. Verzoekers kritiek heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motieven van de bestreden beslissing. Als zodanig kan deze kritiek niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel.

De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dat er voldaan is aan de materiële motiveringplicht.

2.2.3. Verzoeker heeft op 24 juni 2011 een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Hij voert de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het indienen van de aanvraag als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren

geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...).”

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet was dit artikel eveneens van toepassing op familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag op het moment van de aanvraag dat het stabiel karakter van de relatie werd aangetoond in de volgende gevallen:

- 1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
- 2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- 3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Op 22 september 2011 was verzoekers aanvraag nog niet beantwoord en traden de nieuwe bepalingen in werking.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt sinds deze datum, en dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
  - ofwel, indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
  - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
- b) met elkaar komen samenleven;*
- c) beide ouder zijn dan eenentwintig jaar;*
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;*
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;*
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.*
- (...).”*

Ook overeenkomstig de nieuwe versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op familieleden van een Belg.

Verzoeker diende dus het bewijs te leveren van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker volgende bewijsstukken voorlegde: een verklaring van wettelijke samenwoning van 8 juni 2011, foto's (enerzijds eigenhandig gedateerd op 29 augustus 2009 en anderzijds digitaal gedateerd op data tussen 5 maart 2010 en 20 juni 2010), een factuur van 24 juni 2010 van een postorderbedrijf op naam van verzoekers partner, getuigenverklaringen, een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering van zijn partner en zichzelf sedert 24 juni 2011, een aanslagbiljet inzake onroerende voorheffing van zijn partner voor de aanslagjaren 2010 en 2011.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *Foto's waar de datum bij geschreven werd: deze foto's kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien de authenticiteit ervan niet kan getoetst worden.*
- *Foto's met datum: op de foto met als datum 03.09.2009 staat enkel betrokkene. Deze foto vormt bijgevolg geen bewijs voor de relatie. Foto's met als datum 12.10.2009, 01.06.2010, 05.03.2010, 20.06.2010, 10.05.2010, 15.06.2010, 05.06.2010: de datum van deze foto's is te recent om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen. Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat op basis van een aantal foto's de relatie afdoende bewezen zou zijn.*
- *Een aankoopbond dd. 24.06.2010: aangezien op dit document geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt deze bon geen bewijs voor de relatie.*
- *Verklaringen op eer door derden: deze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.”*

Verzoeker uit geen enkele kritiek op deze motieven van de bestreden beslissing en toont zodoende niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

2.2.3.2. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt sinds 22 september 2011 als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*
- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- *dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Verzoeker voert aan dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van dit artikel: zijn Belgische partner is gepensioneerd en geniet een maandelijks pensioen van rond de 1.104, 11 euro. Zij is eigenaar van de woning die zij betreft zodat het koppel in zijn eigen behoeften kan voorzien.

Verzoeker uit hiermee kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

“Bovendien kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.”

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota stelt dat dit een overtollig motief betreft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat aan verzoeker het verblijf in de eerste plaats wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij en zijn partner als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Verzoeker wordt dus niet beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, zodat artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet niet verder in aanmerking moest worden genomen. Het motief inzake artikel 40ter van de vreemdelingenwet is *in casu* een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel; schending van artikel 8EVRM

Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

(...)

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 bis oud / huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. Si, nr, 140.105, 2 februari 2005).

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart (en nu nog steeds), verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 bis oud / 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

In MAROKKO heeft verzoeker geen enkel middel van bestaan alsmede geen enkel dicht familielid meer.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Zoals reeds aangehaald maakte de raadsman van verzoeker in zijn schrijven van 26.10.2010 reeds melding van de duurzame relatie van verzoeker met mevrouw P. en hun samenwoont aan het adres voornoemd te KORTRIJK - HEULE,,

in casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in oenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits-legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972.RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

-de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

-de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)

-de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya V Nederland)

- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

in casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op zijn grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoeker dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Door de gemachtigde werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt met zijn algemene ongestaafde beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij samenleeft met zijn Belgische partner, dat hij in Marokko geen middelen van bestaan heeft en geen enkel dicht familielid. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een gezin vormt met zijn partner waarmee hij al minstens sinds 26 oktober 2010 samenleeft.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu kan niet worden uitgesloten dat er sprake kan zijn van een gezinsleven van verzoeker in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding echter geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft geen enkele verduidelijking waarom hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. De omstandigheid dat hij daar geen middelen van bestaan heeft, geen dichte familieleden en dat de banden met het moederland uiterst summier zijn, brengt niet mee dat het voor hem en zijn partner onmogelijk zou zijn om het gezinsleven daar verder te zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM is in de gegeven omstandigheden niet aangetoond.

Waar verzoeker met de bewoordingen "Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing", van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr, 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvVX/II),

Dat is in casu het geval

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken begin 2004.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.4.2. In de nota verwijst de verwerende partij naar haar repliek op de vorige middelen en meent dat een schending van het evenredigheidsbeginsel niet is aangetoond.

2.4.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“Vijfde middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel

Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aarsleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 21.12.2011 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet op afdoende wijze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie met de Belgische onderdane te hebben aangetoond alsmede niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdane over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a., geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40bis oud, artikel 40ter VW nieuw, telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) onderhoudt verzoeker wel degelijk een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdane Mevrouw P. en vormen zij een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te (...). Verzoeker verwijst hierbij niet alleen naar de stukken welke werden overgemaakt aan stad KORTRIJK, doch eveneens naar het schrijven van diens raadsman dd. 26.10.2010.

Mevrouw P. is gepensioneerd en geniet een maandelijks pensioen van om en bij de € 1.104,11. Zij is eigenaar van een woning welke door partijen wordt betrokken.

Het feitelijk gezin beschikt derhalve over voldoende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften te voorzien.

Dit niet alleen wanneer rekening wordt gehouden met het oude artikel 40 bis Vw (geldend op het ogenblik van de aanvraag van verzoeker), doch evenzeer als rekening wordt gehouden met het nieuwe artikel 40ter Vw

Het moge derhalve duidelijk zijn dat wel degelijk aan de wettelijke voorwaarden nopens de gezinshereniging voldaan is en de beslissing derhalve niet afdoende is gemotiveerd.

Zelfs al zouden de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, dan nog meent verzoekster terecht te kunnen stellen dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St, Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn levenspartner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting. Verder laat de verwerende partij tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De motieven van de bestreden beslissing volstaan volgens de verwerende partij opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van zijn partner wenst te beroepen om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van de stukken over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit.

De verwerende partij wijst erop dat bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden levert. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad in dit verband. De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Het komt aan de verwerende partij toe om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken.

2.5.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van minstens twee jaar met zijn partner. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de motivering niet afdoende is omdat hij meent wel te voldoen aan alle wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging en dat volgens rechtsleer (verzoeker verwijst naar de website www.vreemdelingenrecht.be) bij een beslissing zoals de bestreden beslissing een evenredigheidstoets dient te worden uitgevoerd, wat *in casu* niet is gebeurd zodat er een motiveringsgebrek is.

Waar verzoeker meent dat hij voldoet aan alle wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en het tweede middel, waaruit blijkt dat verzoeker de motieven die betrekking hebben op de bewijselementen die hij heeft voorgelegd, niet kan weerleggen en dat deze motieven niet kennelijk onredelijk of onjuist zijn. Er werd bijgevolg terecht vastgesteld dat dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden.

Waar verzoeker meent dat er een evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd bij het nemen van een beslissing inzake een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Unie, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst naar een website om dit te staven, maar deze website en de berichten daarop kunnen niet worden beschouwd als rechtsleer, enkel als commentaar op wetgeving en rechtspraak. Bovendien blijkt verzoeker het onderscheid niet te maken tussen beslissingen tot weigering van verblijf en beslissingen tot het beëindigen van een reeds toegekend verblijfsrecht. Alleszins dient te worden vastgesteld dat de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet niet voorzien in een motiveringsplicht inzake een evenredigheidstoets of een belangenafweging, bij het nemen van een beslissing inzake een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Dit onderdeel van het vijfde middel is ongegrond.

2.5.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de bespreking van het tweede middel en voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het vijfde middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.6.1. Verzoeker voert een zesde middel aan dat luidt als volgt:

*“Zesde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht
Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.
Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen,
Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting
Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.
Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.*

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en zijn partner onderhouden wel degelijk een duurzame en stabiele relatie, het gezin van partijen kan wel degelijk in zijn eigen behoeften voorzien), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur of met de naar voorgebrachte getuigen en hen te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen.

Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt:

"Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland,"

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij verblijft reeds geruime tijd in België en onderhoudt reeds geruime tijd een relatie met de Belgische onderdane mevrouw P. .

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt."

2.6.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift grotendeels beperkt tot een theoretische uiteenzetting zonder *in concreto* aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op basis van de daadwerkelijk voorliggende stukken onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Verzoeker kan volgens de verwerende partij niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de beslissing werd betekend. Verzoekers vage beschouwing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te nemen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt aan de bestreden beslissing ten grondslag maar wel een bepaalde vaststelling aangaande zijn situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet.

2.6.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt het verblijf aan verzoeker als familielid van een burger van de Unie geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker,

maar houdt een beoordeling in van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met een Belg. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de website www.vreemdelingenrecht.be, wordt herhaald dat deze website en de berichten daarop niet kunnen worden beschouwd als rechtsleer, enkel als commentaar op wetgeving en rechtspraak. Uit deze website kunnen geen dwingende bepalingen worden gehaald die verder gaan dan de wettelijke bepalingen ter zake.

Het zesde middel is ongegrond.

2.7.1. Verzoeker voert een zevende middel aan dat luidt als volgt:

*“Zevende middel: schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel
Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.
Terwijl aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt
Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting
Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.
De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als
'.. één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).
Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.
Steeds heeft verzoeker op correcte wijze gehandeld.
Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL. Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat haar situatie betrof, dan alles in orde was.
Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld de getuigenverklaringen niet als voldoende bewijs waren aanzien, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijs kunnen hebben aangebracht.
Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoekster, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.
Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten.
Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (langdurig verblijf alhier, stabiele relatie met een Belgisch onderdaan) waaromtrent een evenredigheidsoefening dient te worden uitgevoerd.
Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.
Verzoeker meent dan ook dat middel als gegrond naar.”*

2.7.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde niet verplicht was om verzoeker vooraf te horen en zij verwijst naar haar repliek op het zesde middel. De verwerende partij merkt op dat verzoekers uiteenzetting niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet omschrijft duidelijk de vereisten waaraan een relatie moet voldoen opdat zij een stabiele en duurzame relatie zou zijn en aan welke voorwaarden de partners moeten voldoen. Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat indien het familielid de vereiste documenten heeft overgemaakt, het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de minister of zijn gemachtigde, die het verblijfsrecht kan toekennen of het recht op verblijf niet kan erkennen, waarna van deze beslissing kennis wordt gegeven middels een bijlage 20.

In de bestreden beslissing is toepassing gemaakt van de voorschriften van deze artikelen, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel zou geschonden zijn. De omstandigheid dat het gemeentebestuur de aanvraag heeft doorgestuurd naar de staatssecretaris of zijn gemachtigde, brengt niet mee dat deze aanvraag ingewilligd zal worden. Artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet uitdrukkelijk de mogelijkheid van het toekennen van het verblijfsrecht evenals de mogelijkheid van het niet erkennen ervan.

De Raad herhaalt dat het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toekomt om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd om stukken ter zake mee te delen en op verschillende tijdstippen heeft hij stukken neergelegd. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat deze stukken niet op afdoende wijze aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, brengt niet mee dat er een schending is van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel.

Het zevende middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET